

os en Magt som Oldenburg, som jeg ikke tror man kan regne til de meest venfabelige Magter. Dersom Forhandlingerne med Rusland allerede have kunnet frembringe Vanskeligheder, synes det mig klart, at Underhandlingerne med Oldenburg endnu langt mere maae kunne fremkalde saadanne, og deri ligger en meget væsentlig Grund for Rigsdagen til at vente, inden den tager en endelig Beslutning angaaende Gjennemførelsen af denne Lov. Det er mig aldeles ufatteligt, hvilke de Grunde ere, der kunne byde os at forhaste os med Hensyn til Antagelsen af den politiske Deel af denne Lov. Jeg ønskede, den høitærede Finantsminister vilde oplyse, hvad det er, der vilde vanskeliggjøre hans Stilling med Hensyn til Ordningen af Forholdet til Holsteen, naar vi ikke allerede nu ubetinget gaae ind paa Loven i den Skikkelse, hvori den foreligger. Jeg forstaaer vel, at man har friere Hænder, naar man har Fuldmagt til at underhandle, uden senere at skulle have nogen Stadfæstelse paa, hvad der er foretaget, uden at man har en lovgivende Magt; for hvilken man senere skal fremtræde; men dette er nu engang det constitutionelle Livs Følge. Under den absolute Regjeringsform foregaae Underhandlinger med Udlandet ganske vist under lettere og bekvemmere Former; men, naar vi have en Forsætning, maae vi tage Conseqventserne af den. Jeg vilde endnu stille et Spørgsmaal til den høitærede Finantsminister, skjøndt jeg aldeles ikke tvivler paa, at hans foregaaende Svar indeholder en bestemt Erklæring i saa Henseende, nemlig om han, dersom han skulde finde sig foranlediget til at gaae ind paa den Ud sættelse, som fra flere Sider er ønsket med Hensyn til Udførelsen af Loven (Nei!) — i politisk Henseende —, da anseer sig forpligtet til at møde for Rigsdagen for at faae den endelige Lovbeslutning med Hensyn til Goldgrændsen stadfæstet. Jeg mener nemlig, at, naar alle Sætter vare forandrede, Un-

derhandlingerne førte, og endelig Beslutning ligeoverfor Holsteen tagen, saaledes at der kun behøvedes en formel Erklæring fra Rigsdagens Side for endelig at udføre Conseqventserne af Loven; saa kunde det være tænkeligt, at man ikke troede det absolut nødvendigt at erholde en endelig Antagelse fra Rigsdagens Side. Jeg tror det ønskeligt, at vi faae en bestemt Erklæring i saa Henseende, skjøndt jeg ikke kan nære synderlig Tvivl herom. — Med Hensyn til den materielle Side af Sagen kan jeg ikke andet end med flere foregaaende Talere udtale min Glæde over den Samstemning, der i det Hele har været, uagtet en æret Taler, en Paarørende af mig, har bebrejdet Flere af os, at vi ikke ere gaaede vidt nok; navnlig har det glædet mig meget at høre af den ærede Rigsdagsmand for Holsteb Amtis 2den Valgkreds (Tscherning), at han i alle Spørgsmaal, hvor det gjælder om Formuesforhold, mener, at Udviklingen skal være langsom, gradevist og rolig. Han brugte det Billede, at et Menneffe vel kunde vænne sig til at tage Gift, men det maatte skee meget langsomt og gradevist. Dersom det virkelig engang skulde falde i hans Lod at rætte Giftbægeret til Nogen, hvor det gjælder Formuesforhold, saa haaber jeg, han vil have dette i Erindring (Tscherning: Det har jeg altid gjort! Jeg har altid givet fuld Erstatning!), og give dem en ringe Dosis, en saa ringe Dosis som muligt. Jeg kunde rigtignok have ønsket, at han havde brugt et andet Billede; jeg vilde i hans Sted have sagt, at Frihandelsystemet er en sund Føde, og at den syge Mand ikke strax kan tage saa kraftig en Føde, som et Menneffe med en stærk Constitution, (En Stemme: Na, jo!); men lidt efter lidt kan han vænne sig dertil, og jeg tror, at den Syge, der tager sund Føde, vil snarere faae Kræfter, end den Starke, der tager Gift, vil kunne tage den, saaledes at han faaer en rolig og kraftig Alderdom.